

женъ вече гнѣвътъ на Александра, също както става съ лъвчетата, когато се насищамъ, или че искаше на коравото и сериозното дѣло, което бѣше сторилъ въ Оиве да замѣсти друго умилително. за то не само извичи Атинскитѣ граждани отъ погрѣшкитѣ относително до него, но заръча имъ да глѣдатъ добръ на работитѣ, защото ако би че щѣше да се случи съ него нѣщо не угодно тогазъ тѣ щѣха да владѣятъ Еллада. И послѣ казваха че много пѣти скърбеше Александръ за злосластното приключение на Оивейцитѣ, и го приспособи да бжде по кроткъ къмъ мнозина други лица. И въ общѣ ония нѣща, които бѣше направилъ противъ Клита въ врѣме на пиянство, и когато бѣше вече покорилъ петъ-рѣки, та искалъ да иде още по-нататкъ въ полето на Гангъ; а Македонцитѣ като уморени нерачиха да вървѣтъ вече слѣдъ него като му оставиха славата и расположението на станътъ недоевършени; та всичкитѣ тѣзи нѣща ги въздаваше на гнѣвътъ и отмъщението на богътъ Дионисий, който бѣше защитникъ на градътъ Оиве. А никой отъ Оивейцитѣ които бѣха се избавили, не си отиваше празенъ отъ прѣдъ Александра безъ да не му изпълни желанието. Прочее, толкозъ за Оиве.

§ 14 А на Коринтийскій Провлакъ, гдѣто се събраха Еллинитѣ и рѣшиха да излѣзатъ заедно съ Александра и да воюватъ противъ Перситѣ, избра се прѣдводителъ (ἡγούμενον) на тѣхъ. И като тамъ мнозина отъ политическитѣ ижжие